

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

รูปแบบการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษา ความเครียดและการเผชิญความเครียดของประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทย - สหภาพเมียนมาร์ ในอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก ซึ่งผู้ศึกษารวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้แบบสัมภาษณ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทย - สหภาพเมียนมาร์ ในเขตอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก จำนวน 21 หมู่บ้าน โดยกำหนดเกณฑ์คัดเข้าศึกษา คือ ประชากรที่มีอายุ 20 - 60 ปี ไม่จำกัดเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ซึ่งมีจำนวน 3,916 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทย - สหภาพเมียนมาร์ ในเขตอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก จำนวน 400 คน

วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มกลุ่มตัวอย่างมีดังต่อไปนี้

1. คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง จากกลุ่มประชากรทั้งหมด โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) คั้งนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2} = \frac{3,916}{1 + (3,916 \times .05^2)} = 363$$

เมื่อ e คือ ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (ในการวิจัยครั้งนี้มีค่าเท่ากับ .05)

N คือ ขนาดของประชากร (3,916)

N คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 ตัวอย่าง

2. จากนั้นใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling) ซึ่งจะใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละชั้นภูมิ (Proportion allocation) โดยแบ่งสัดส่วนตามจำนวนประชากรในแต่ละตำบล แต่ละหมู่บ้าน ดังนี้

อำเภอท่าสองยางมีแบ่งเขตพื้นที่การปกครองเป็น 6 ตำบล คือ ตำบลแม่หละ ตำบลแม่ต้าน ตำบลแม่สอง ตำบลท่าสองยาง และตำบลแม่วะหลวง จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด 67 หมู่บ้าน และ 2 ชุมชนในเขตเทศบาล มีตำบลที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ จำนวน 5 ตำบล ยกเว้นตำบลแม่วะหลวงที่ไม่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ จึงได้ตำบลเป้าหมาย จำนวน 5 ตำบล ทั้งนี้ได้แยกหมู่บ้านที่เข้าเกณฑ์ คือ มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ ดังนี้ คือ

1. ตำบลแม่หละ ประชากร 698 คน สัดส่วนตัวอย่าง 71 คน แยกตามหมู่บ้านเป้าหมาย คือ

หมู่ 1 บ้านแม่หละไทย	ประชากร 194 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 20 คน
หมู่ 2 บ้านแม่หละยาง	ประชากร 284 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 29 คน
หมู่ 3 บ้านแม่ออกผารู	ประชากร 118 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 12 คน
หมู่ 9 บ้านแม่ออกสู	ประชากร 102 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 10 คน

2. ตำบลแม่ต้าน ประชากร 848 คน สัดส่วนตัวอย่าง 87 คน แยกตามหมู่บ้านเป้าหมาย คือ

หมู่ 1 บ้านแม่ต้านลำร้อง	ประชากร 264 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 27 คน
หมู่ 2 บ้านแม่ต้าน	ประชากร 268 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 27 คน
หมู่ 8 บ้านแกละป้อโจะ	ประชากร 121 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 12 คน
หมู่ 9 บ้านทุ่งถ้ำ	ประชากร 195 คน	สัดส่วนตัวอย่าง 20 คน

3. ตำบลแม่อุสุ ประชากร 573 คน สักส่วนตัวอย่าง 59 คน แยกตามหมู่บ้านเป้าหมาย

คือ

หมู่ 3 บ้านทีโนไค้ะ	ประชากร 162 คน	สักส่วนตัวอย่าง 17 คน
หมู่ 4 บ้านแม่อุสุ	ประชากร 287 คน	สักส่วนตัวอย่าง 30 คน
หมู่ 6 บ้านหนองบัว	ประชากร 124 คน	สักส่วนตัวอย่าง 13 คน

4. ตำบลแม่สอง ประชากร 994 คน สักส่วนตัวอย่าง 101 คน แยกตามหมู่บ้านเป้าหมาย

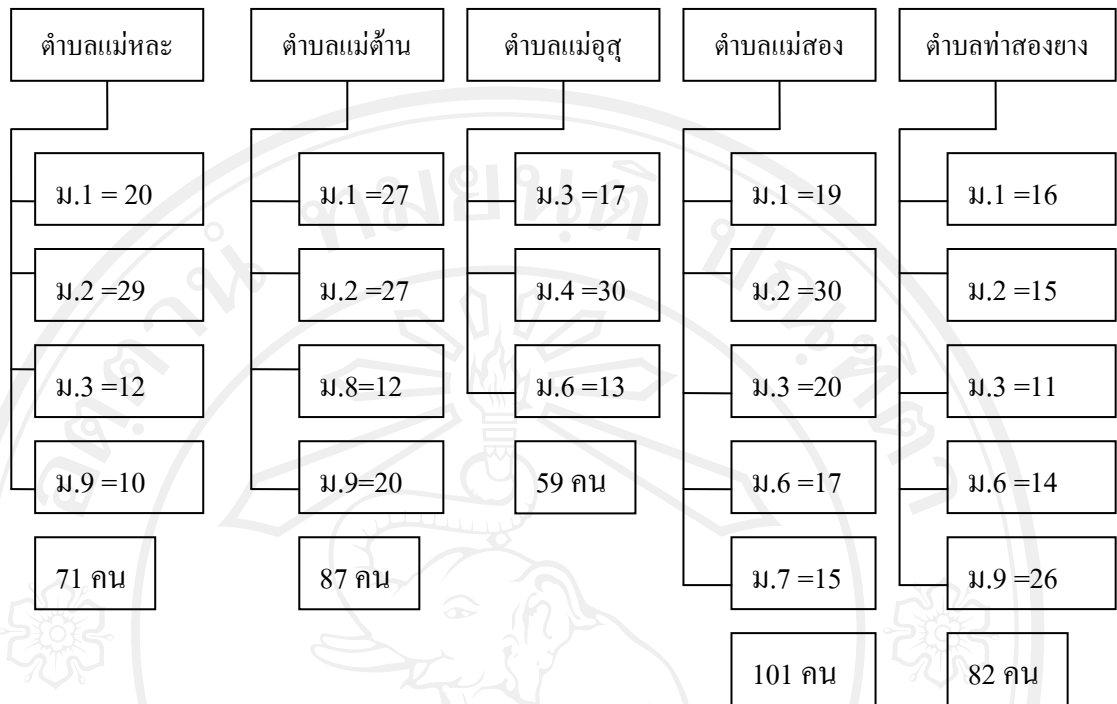
คือ

หมู่ 1 บ้านแม่สองเชียงแก้ว	ประชากร 186 คน	สักส่วนตัวอย่าง 19 คน
หมู่ 2 บ้านแม่สลิดหลวง	ประชากร 298 คน	สักส่วนตัวอย่าง 30 คน
หมู่ 3 บ้านแม่สลิดน้อย	ประชากร 194 คน	สักส่วนตัวอย่าง 20 คน
หมู่ 6 บ้านแม่นิล	ประชากร 172 คน	สักส่วนตัวอย่าง 17 คน
หมู่ 7 บ้านห้วยมะโหนก	ประชากร 144 คน	สักส่วนตัวอย่าง 15 คน

5. ตำบลท่าสองยาง ประชากร 803 คน สักส่วนตัวอย่าง 82 คน แยกตามหมู่บ้าน

เป้าหมาย คือ

หมู่ 1 บ้านท่าสองยาง	ประชากร 159 คน	สักส่วนตัวอย่าง 16 คน
หมู่ 2 บ้านแม่ต้น	ประชากร 144 คน	สักส่วนตัวอย่าง 15 คน
หมู่ 3 บ้านแม่ห้วยทะ	ประชากร 112 คน	สักส่วนตัวอย่าง 11 คน
หมู่ 6 บ้านแม่ละนา	ประชากร 134 คน	สักส่วนตัวอย่าง 14 คน
หมู่ 9 บ้านสวอ้อย	ประชากร 254 คน	สักส่วนตัวอย่าง 26 คน

แผนภาพที่ 2 แสดงการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามหมู่บ้านเป้าหมาย

3. จากนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญหรือตามความสะดวก (Convenience sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแบบสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับข้อมูลของผู้ที่จะทำการศึกษา ได้แก่ ข้อมูลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ศาสนา รายได้ของครอบครัว อาชีพ ลักษณะของครอบครัว

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความเครียด

โดยใช้แบบวัดระดับความเครียดสวนปรุง (Suanprung Stress Test-20, SPST - 20) ได้รับความพัฒนาโดย สุวัฒน์ มหัตนรินทร์กุล วนิดา พุ่มไพศาลชัย และพิมพ์มาศ ตาปัญญา โรงพยาบาล

สวนปรุง (พฤษภาคม 2540) ซึ่งผ่านการทดสอบความตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) ความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) และมีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา เท่ากับ 0.7 โดยแบบวัดความเครียดสวนปรุงจะมี 3 ชุด คือ ชุด 102 ข้อ 60 ข้อ และ 20 ข้อ แต่ละข้อมี 5 คำตอบ โดยให้ผู้ตอบอ่านคำถามแล้วสำรวจดูว่าในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ในข้อใดเกิดขึ้นกับผู้ตอบบ้าง ถ้าข้อไหนไม่ได้เกิดขึ้นให้ข้ามไปไม่ต้องตอบ แต่ถ้ามีเหตุการณ์ในข้อใดเกิดขึ้นกับผู้ตอบ ให้ประเมินว่าผู้ตอบ มีความรู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์นั้น แล้วให้เครื่องหมายในช่อง นั้น ๆ

การให้คะแนนของแบบวัดความเครียดสวนปรุง เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนน 1 - 2 - 3 - 4 - 5 ดังนี้

ตอบ ไม่รู้สึกเครียด	ให้	1 คะแนน
ตอบ รู้สึกเครียดเล็กน้อย	ให้	2 คะแนน
ตอบ รู้สึกเครียดปานกลาง	ให้	3 คะแนน
ตอบ รู้สึกเครียดมาก	ให้	4 คะแนน
ตอบ รู้สึกเครียดมากที่สุด	ให้	5 คะแนน

การแปลผล แบบวัดความเครียดสวนปรุง ชุด 20 ข้อ มี คะแนนรวมไม่เกิน 100 คะแนน โดยผลรวมที่ได้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

คะแนน 0 - 24	เครียดน้อย
คะแนน 25 - 42	เครียดปานกลาง
คะแนน 43 - 62	เครียดสูง
คะแนน 63 ขึ้นไป	เครียดรุนแรง

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความเครียดในระดับต่ำ (Mild Stress) หมายถึงความเครียดขนาดเล็กน้อย ๆ และหายไป ในระยะ เวลาอันสั้นเป็นความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ความเครียดระดับนี้ไม่คุกคามต่อการดำเนินชีวิต บุคคลมี การปรับตัวอย่างอัตโนมัติ เป็นการปรับตัวด้วยความเคยชินและการปรับตัว ต้องการพลังงานเพียงเล็กน้อยเป็น ภาวะที่ร่างกายผ่อนคลาย

2. ความเครียดในระดับปานกลาง (Moderate Stress) หมายถึง ความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต ประจำวันเนื่องจากมีสิ่งคุกคาม หรือพบเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในสังคม บุคคลจะมีปฏิกิริยาตอบสนองออกมาใน ลักษณะความวิตกกังวล ความกลัว ฯลฯ ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ปกติทั่ว ๆ ไปไม่รุนแรง จนก่อให้เกิดอันตรายแก่ ร่างกาย เป็นระดับความเครียดที่ทำให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้น

3. ความเครียดในระดับสูง (Height Stress) เป็นระดับที่บุคคลได้รับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดสูง ไม่สามารถปรับตัวให้ลดความเครียดลงได้ในเวลาอันสั้นถือว่าอยู่ในเขตอันตราย หากไม่ได้รับการบรรเทาจะนำไปสู่ความเครียดเรื้อรัง เกิดโรคต่าง ๆ ในภายหลังได้

4. ความเครียดในระดับรุนแรง (Severe Stress) เป็นความเครียดระดับสูงที่ดำเนินติดต่อกันมา อย่างต่อเนื่องจนทำให้บุคคลมีความล้มเหลวในการปรับตัวจนเกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ หดแรงแรง ควบคุมตัวเอง ไม่ได้ เกิดอาการทางกายหรือโรคร้ายต่าง ๆ ตามมาได้ง่าย

ส่วนที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดวิธีการเผชิญความเครียดของจาโลวีก (The Jalowiec Coping Scale, 1988) สร้างขึ้นที่แปลเป็นภาษาไทยโดยสุรางค์ เปรีองเดช (2533) ประกอบด้วยวิธีการเผชิญความเครียด 3 วิธี คือ การเผชิญหน้ากับปัญหา การจัดการกับอารมณ์ และการบรรเทาความรู้สึกเครียด

แบบวัดวิธีการเผชิญความเครียดของจาโลวีก (The Jalowiec Coping Scale, 1988) สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1979 ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีความเครียดของลาซารัสและลอเนียร์ (Lazarus & Launier, 1978 : 300 cited in Jalowiec & Powers, 1981:11) ประกอบด้วยข้อความที่เป็นวิธีการเผชิญความเครียด จำนวน 40 ข้อ ต่อมาในปี ค.ศ.1988 จาโลวีกได้ปรับปรุงแบบสอบถามใหม่ โดยลดจำนวนข้อความในแบบสอบถามลงเหลือ จำนวน 36 ข้อ ครอบคลุมวิธีการเผชิญความเครียด 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา (confrontive coping) 13 ข้อ เป็นวิธีการที่มุ่งแก้ปัญหา โดยการพยายาม ขจัดสาเหตุของปัญหา เปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ เช่น การพยายามแก้ไขปัญหา การค้นหาข้อมูล การตั้งเป้าหมาย และการนำประสบการณ์เดิมที่เคยใช้มาแก้ปัญหา เป็นต้น ได้แก่ข้อคำถามข้อ ที่ 2, 5, 11, 15, 16, 17, 22, 27, 28, 29, 30, 31, 34

2. ด้านการจัดการกับอารมณ์ (emotive coping) 9 ข้อ เป็นวิธีการมุ่งควบคุมอารมณ์ความรู้สึกโดยแสดงออกถึงความรู้สึกหรือการระบายอารมณ์โดยที่เหตุการณ์หรือปัญหาไม่เปลี่ยนแปลง เช่น การรับประทานอาหารเพิ่มขึ้น การสูบบุหรี่ กัดแกว่ง การตำหนิผู้อื่น ได้แก่ข้อคำถามข้อ ที่ 1,6,9,12,13,19,21,23,24

3. ด้านการบรรเทาความรู้สึกเครียด (palliative coping) 14 ข้อ coping เป็นวิธีการที่ใช้ควบคุมเหตุการณ์หรือ แก้ไขปัญหาทางอ้อมหรือใช้เป็นแนวทางที่จะเปลี่ยนการรับรู้ ปัญหาโดยที่ปัญหาหรือเหตุการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง เช่น การเข้านอน การสวดมนต์อ่อนน้อมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ได้แก่ข้อคำถามข้อ ที่ 3,4,7,8,10,14,18,20,25,26,32,33,35,36

ต่อมาสุรางค์ เปรื่องเดช (2533:30-32) ได้นำแบบวัดวิธีการเผชิญความเครียดของจาโลวีก (Jalowiec,1988) มาใช้ในกลุ่มผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูงชนิดไม่ทราบสาเหตุ โดยการตอบแบบสอบถามนั้น ผู้ตอบจะเป็นผู้ประเมินตนเองว่าได้ใช้วิธีการเหล่านั้นหรือไม่ และบอเพียงใดในสถานการณ์ที่เป็นภาวะเครียด

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert scale) มีระดับคะแนน 5 อันดับ ให้คะแนนตามความบ่อยครั้งของการใช้วิธีการเผชิญความเครียด ดังนี้

ไม่เคยใช้วิธีนั้นในการเผชิญความเครียด	ได้ 1 คะแนน
ใช้วิธีนั้นในการเผชิญความเครียดนานๆครั้ง	ได้ 2 คะแนน
ใช้วิธีนั้นในการเผชิญความเครียดบางครั้ง	ได้ 3 คะแนน
ใช้วิธีนั้นในการเผชิญความเครียดบ่อยครั้ง	ได้ 4 คะแนน
ใช้วิธีนั้นในการเผชิญความเครียดทุกครั้ง	ได้ 5 คะแนน

การคำนวณคะแนนของแบบสอบถามนั้น คะแนนรวมของทั้งชุดแบบสอบถามจะมีค่าอยู่ระหว่าง 36 - 180 คะแนน ถ้าคะแนนรวมสูง แสดงว่า ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทย - สหภาพเมียนมาร์ ในอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก ใช้วิธีการเผชิญความเครียดมาก โดยแยกเป็นคะแนนรวมแต่ละด้าน ดังนี้

ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา	มีคะแนนรวม 13 - 65 คะแนน
ด้านการจัดการกับอารมณ์	มีคะแนนรวม 9 - 45 คะแนน
ด้านการบรรเทาความรู้สึกเครียด	มีคะแนนรวม 14 - 70 คะแนน

ในการคำนวณด้วยคะแนนจริงดังกล่าวพบว่า มีข้อจำกัด คือ ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้วิธีการเผชิญความเครียดรายด้านได้ เนื่องจากแต่ละด้านมีจำนวนข้อไม่เท่ากันเพื่อหลีกเลี่ยงข้อจำกัดดังกล่าว ไวทาเลียโน ไมยู โรซูโซ และ เบ็คเคอร์ (Vitaliano, Maiuro, Russo, & Becker, 1987 : 1-18) ใช้เกณฑ์จากการคำนวณด้วยคะแนนสัมพัทธ์ (relative score) เป็นคะแนนที่ได้จากการคำนวณค่าเฉลี่ย (mean score items) ของการเผชิญความเครียดในแต่ละด้านต่อผลรวมค่าเฉลี่ยการเผชิญความเครียดทุกด้าน การแปลผลคะแนนสัมพัทธ์จะบอกถึงสัดส่วนของการพยายามใช้วิธีการเผชิญความเครียดรายด้านเมื่อเทียบกับการเผชิญความเครียดที่ใช้จากทุกด้าน คะแนนสัมพัทธ์เฉลี่ยด้านใดมากแสดงว่าบุคคลใช้วิธีการเผชิญความเครียดด้านนั้นมาก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

จาโลวิกได้ตรวจสอบคุณภาพความตรงของเนื้อหา (content validity) โดยนำแบบวัดวิธีการเผชิญความเครียดที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1979 พัฒนาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเครียด วิธีการเผชิญความเครียดและการปรับตัวต่างๆ โดยอาศัยแนวคิดของลาซารัสและลอเนียร์ (Lazarus & Launier, 1978 : 300 cited in Jalowiec & Powers, 1981 : 11) นำไปให้พยาบาลและนักศึกษาปริญญาโท จำนวน 20 คน ร่วมกันพิจารณา ผลปรากฏว่า มีความเห็นตรงกันในเนื้อหาของแบบวัดร้อยละ 85 และได้นำเครื่องมือไปหาความตรงของโครงสร้าง (construct validity) โดยได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,400 ราย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา (confrontive) จำนวน 13 ข้อ ผลการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .85 ด้านการจัดการกับอารมณ์ (emotive) จำนวน 9 ข้อ ผลการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .70 และด้านการบรรเทาความรู้สึกเครียด (palliative) จำนวน 14 ข้อ ผลการตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .75 และได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคโดยรวม เท่ากับ .95

สำหรับฉบับภาษาไทย สุรางค์ เป็รื่องเดช (2533 : 30 - 32) ได้นำเครื่องมือวัดวิธีการเผชิญความเครียดของจาโลวิกฉบับปรับปรุง (Jalowiec, 1988) ซึ่งประกอบด้วยวิธีการเผชิญความเครียด 3 ด้าน มี 36 ข้อ นำไปใช้กับผู้ป่วยความดันโลหิตชนิดไม่ทราบสาเหตุที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 20 ราย และกลุ่มตัวอย่างที่ได้ศึกษาทั้งหมด 60 ราย หาความเที่ยงของเครื่องมือโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค โดยรวม เท่ากับ .77 และ .84 ตามลำดับ ต่อมาได้มีผู้วิจัยนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน อาทิ ปิยะเนตร กาญจนเจริญ (2541) นำไปใช้กับหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงสูง จำนวน 150 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .88 (ปิยะเนตร กาญจนเจริญ, 2541 : 48) เบญจวรรณ เอกะสิงห์ (2541) นำไปใช้กับหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะความดันโลหิตสูงและโรคเบาหวาน จำนวน 60 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .80 (เบญจวรรณ เอกะสิงห์, 2541 : 58) บุษกร ประภาพรสุข (2544) นำไปใช้กับสตรีที่มีบุตรยาก จำนวน 180 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .81 (บุษกร ประภาพรสุข, 2544 : 41) กาญจนา นระมรัมย์ (2546) นำไปใช้กับหญิงตั้งครรภ์ที่รอผ่าตัดทางหน้าท้อง จำนวน 110 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .97 (กาญจนา นระมรัมย์, 2546) จูติรัตน์ หมั่นศรีชัย (2550) นำไปใช้กับมารดาหลังคลอดขณะอยู่ไฟ จำนวน 125 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .87 (จูติรัตน์ หมั่นศรีชัย, 2550 : 44) มณฑา ลิ้มทองกุล

(2552) นำมาใช้กับนักศึกษาพยาบาล ในการฝึกภาคปฏิบัติครั้งแรก จำนวน 108 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค เท่ากับ .82

ความเชื่อมั่น (Reliability)

การทดสอบความเชื่อมั่นโดยการนำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความตรงแล้วมาทดสอบในกลุ่มประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนในอำเภอข้างเคียง คือ อำเภอแม่ระมาด จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาเพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรความคงที่ภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา (Cronbach's coefficient Alpha) เท่ากับ 0.92

การพิทักษ์สิทธิ์

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยต้องนำงานวิจัยนำเสนอต่อกรรมการคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และต้องผ่านโครงการโดยขออนุญาต และผู้วิจัยได้พิทักษ์สิทธิ์โดยติดต่อกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการเก็บข้อมูล ประโยชน์ที่จะได้รับการศึกษา และถามความสมัครใจโดยขอความร่วมมือในการวิจัย และชี้แจงให้ทราบว่ามิสิทธิ์ที่จะตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมในการศึกษาครั้งนี้ สามารถออกจากกรวิจัย ในระหว่างการดำเนินการวิจัยโดยไม่มีผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่างใดๆ ทั้งสิ้น คำตอบในแบบประเมินทั้งหมดจะไม่มีเปิดเผยชื่อและการนำเสนอข้อมูลจะเป็นภาพรวม หากกลุ่มตัวอย่างร่วมมือก็จะให้เซ็นต์ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ทั้งนี้จะปกปิดเป็นความลับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ชั้นเตรียมการ

1. ขออนุญาตในการทำการวิจัยจากสาธารณสุขอำเภอท่าสองยาง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่าสองยาง และเสนอโครงร่างวิจัยให้สาธารณสุขอำเภอท่าสองยาง นายอำเภอท่าสองยาง สาธารณสุขจังหวัดตากทราบ
2. ทำหนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือ"แบบประเมินพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียด" จากทางบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. ทำการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือ โดยการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างในอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัย ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเริ่มต้นด้วยการแนะนำตนเอง สร้างสัมพันธภาพที่แจ่มชัดวัตถุประสงค์การทำวิจัย และขอความร่วมมือในการทำวิจัย
2. ให้กลุ่มเป้าหมายลงลายมือชื่อยินยอมในการทำวิจัยหากเขียนไม่ได้ให้พิมพ์ลายนิ้วมือนิ้วโป้งข้างขวา หากไม่มีนิ้วโป้งข้างขวาให้ใช้นิ้วโป้งด้านซ้าย หากไม่มีนิ้วโป้งทั้งสองข้างให้ใช้ลายนิ้วมือใดนิ้วมือหนึ่งตามสมควร
3. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์และกรอกข้อมูลในแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง หากกลุ่มตัวอย่างพูดไม่ได้จะอธิบายให้ฟังแล้วให้เลือกโดยการชี้ในข้อที่ต้องการตอบ
4. ระหว่างเก็บรวบรวมข้อมูลจะมีการตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามโดยผู้วิจัย

ขั้นตอนที่ 3 หลังเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามทั้งหมด และเก็บรวบรวมเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำข้อมูลที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ ลงรหัส และบันทึกข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์
2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามลำดับดังนี้
 - 2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่และร้อยละ
 - 2.2 ข้อมูลส่วนที่ 2 และ 3 การประเมินความเครียดและการจัดการกับความเครียดพิจารณาด้วยการใช้ค่าความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถานที่การศึกษาวิจัย

การศึกษา ความเครียดและวิธีการเผชิญความเครียดของประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทย - สหภาพเมียนมาร์ ในอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาในหมู่บ้านที่มีเขตติดต่อกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ จำนวน 5 ตำบล 21 หมู่บ้าน